

SÓREN

Vyznat se ve zdejších chodbách je těžké, ale po několika špatných odbočkách najdu tu správnou, která mě zavede ke správným dveřím. Stojí u nich tatáž stráž jako včera. Ačkoliv Herona nechali bez potíží projít, sotva muži zahlédnou mě, přimhouří oči a já poznám, že to tak snadné mít nebude.

„Vaše Výsosti,“ zadrmlolí oba.

„Přišla jsem se podívat na vězně.“ Snažím se, aby můj hlas zněl chladně a odtažitě, ačkoliv pochybuju, že se mi to podařilo.

„K vězni nikdo nesmí,“ prohlásí hlídač natolik přesvědčivě, že bych mu věřila, kdybych se na vlastní oči nepřesvědčila o opaku.

Polknu a mimoděk se napřímím. „Jako vaše královna vám nařizují, abyste mě nechali projít.“

Vojáci si vymění pohled.

„Už kvůli vlastnímu bezpečí, Výsosti, nemůžete...“ spustí jeden z nich.

Ale sotva prohlásil, že *nemůžu*, místo *nesmím*, je mi jasné, že ztrácí pevnou půdu pod nohama.

„Předpokládám, že úpí v okovech,“ prohodím věcně.

„Ano, ale je nebezpečný,“ trvá na svém strážný.

„V tom případě mám štěstí, že jste tady vy dva. Zavolám, kdyby bylo třeba, abyste mě přišli zachránit. Od toho tady přece jste, ne?“

Vojáci si opět vymění rozpačitý pohled, než váhavě ustoupí stranou a otevrou mi dveře. Vklouznu do cely a okamžitě na mě zaútočí zatuchlý vzduch a pach čerstvé krve. Stejně jako včera se Sóren choulí u protější stěny s okovy na rukou i na nohou. Jeho kůži pokrývají čerstvé rány a modřiny. Na rozdíl od včerejška ke mně vzhledne, když se přiblížím. Ačkoliv má rozbitá ústa, připadá mi, že se pokouší o úsměv.

„Ty ses vrátila,“ hlesne. Slova nejsou silnější než dech.

„Přece jsem ti to slíbila.“ Snažím se do věty vložit trochu elánu, ale přemáhá mě sentiment. Skoro se ho zeptám, jak se mu daří, ale otázka je to tak směšná, že se nedokážu přimět, abych ji pronesla nahlas. Místo toho se rozhlednu kolem sebe a moje oči spočinou na zakrváceném dřevěném hranolu, okovech zarývajících se mu do kůže a podnosu s jídlem vedle něho. Denní přiděl sucharů a sušeného masa. Ani se jich nedotkl.

„Ty jsi nejedl?“

Pomalou zavrátí hlavou, pořád se tváří ostražitě. Právě oko má pohmožděné a oteklé, na lícni kosti se táhne dlouhý šrám.

Přistoupím k němu o kousek blíž. Jsem tak blízko, že kdyby chtěl, mohl by mě popadnout za lem noční košile. Nebojím se ho, ale váhám, jestli mám být ještě odvažnější. „Kdy jsi naposled jedl?“ zeptám se ho.

Na okamžik se zamyslí. „Na té prokleté hostině po návratu z Vecturie,“ přizná ochraptěle. „Ale vzhledem k okolnostem jsem toho moc nespořádal.“

Já nejspíš nikdy nezapomenu na nestoudné šaty, které jsem si na příkaz císaře musela ten den obléknout. Připadalo mi, jako by mě chtěl všem ukázat. Jeho ruce na mém těle pálily jako značkovací železo. Sóren se tvářil znechuceně, avšak dívat se na cizí příkoří je snazší než ho zakoušet.

„Máš dostávat přiděly jako všichni ostatní,“ řeknu. „Drak mi slíbil, že hladu strádat nebudeš.“

Odvrátí se. „Přiděly dostávám s železnou pravidelností třikrát denně. Vodu mi nalijí do krku, ale sežvýkat maso mě ještě nedonutili.“

Ani se na mě nepodívá, proto si dovolím na něho zírat. Uběhlo pár dní a kůže se mu už pevně napíná přes kosti. Vypadá spíš jako přízrak než člověk. Hlavou mi bleskne, co by si pomyslela jeho matka, kdyby ho takhle viděla, ale zaženu tu myšlenku dřív, než mě císařovna stačí ze záhrobí zahanbit.

„Proč nejíš?“ zeptám se ho.

Zvedne kolena a schoulí se do klubíčka. Přisunu se o krok blíž.

„Před mnoha lety otec přiměl Theyna, aby mi ukázal, jak se mám chovat v případě, že se ze mě stane rukojmí.“ Mluvení mu působí bolest, přesto pokračuje: „Otec tvrdil, že má spoustu nepřátel, a musíme se na ně připravit. První věc, kterou mě Theyn naučil, bylo nejíst jejich jídlo.“

Neovládnu se a opovržlivě si odfrknu. „Domníváš se, že jsme ti ho otrávilí?“

Zavrtí hlavou. „Jde o kontrolu nad situací. Dokud odmítám jídlo, nepřistupuju na vaše podmínky. Nepřejete si moji smrt, jinak bych byl dávno mrtvý. Znamená to, že mě potřebujete. Kdybych si od vás něco vzal, začnu na vás být závislý a ztratím kontrolu. Je to válka vůlí, o něco lepší, než si vyzývavě hledět do očí a čekat, kdo sklopí zrak jako první.“ Na vteřinu se odmlčí. „Tehdy jsem vydržel bez jídla tři dny. Tentokrát je to snazší. Většinou trpím takovou bolestí, že nemám na jídlo ani pomyslení.“

Nevyzní to tak, jako by si říkal o lítost nebo omluvu. Pouze konstatuje prostý fakt. Zvednu podnos a položím ho před něho.

„Potřebuju, abys jedl, Sórene,“ naléhám, ale on se ani nepohne. „Nejsem tvůj nepřítel.“

Hořce se zasměje, ale zní to slabě.

„Přátelé, nepřátelé... Podle mě na tom dávno nesejde. Řetězy jsou stejně těžké bez ohledu na to, kdo drží klíč,“ posteskuje si.

„O řetězech něco vím, přestože ty moje bývaly obvykle jen obrazné,“ odpovím.

Má tu slušnost zatvářít se zahanbeně. Konečně se na mě podívá. „Na to jediné jsi myslela? Na svobodu?“

Měla to být jednoduchá otázka, ale zakousla se mi do útroh. Jako by mezi mými žebry projela dýka. Často jsem snila o dni, kdy konečně opustím palác a budu stát pod otevřeným nebem, aniž by mě ze všech stran obklopovali nepřátelé. Těšila jsem se, až budu moci volně dýchat.

„Dám ti vědět, až se jí dočkám,“ slíbím mu.

Zajiskří se mu v očích. „Ta žena, která mě sem přivedla... Kapitánka. Párkrát jsem ji viděl. Ostatní ji poslouchají na slovo. Něco mi říká – není to onen neblaze proslulý Prokletý drak?“

Zaváhám, než přikývnu. „Moje teta,“ přiznám. „Dvojče mojí matky.“

Moje slova jím viditelně otřesou.

„Ty s ní spolupracuješ?“ vyzvídá.

„Měla jsem to v plánu, ale... Ukázalo se, že je situace složitější, než jsem se domnívala.“ Nic mu netajím. „Chci tě odtud dostat, ale ona se tě tak snadno nevzdá. Ale až se mi to podaří, potřebuju, abys byl silný. Musíš jíst.“ Znovu k němu podnos přisunu.

Krátce na mně spočine očima, než narovná nohy a podívá se na talíř. „Pověz mi to pěkně od začátku.“ Vezme si suchar a chce ho přelomit. Musí vynaložit větší úsilí než obvykle, ale nakonec se mu to podaří. „Ale tentokrát popravdě.“

Očekávám výčitku, ale žádná nezazní. Slova opět znějí jako prostá skutečnost.

Nic mu nezastírám. Vyprávím mu o zabití Ampelia, ačkoliv jsem vždycky doufala, že právě on mě zachrání. Líčím mu, jak jsem se rozhodla zachránit se sama. Povím mu, jak se zčistajasna v mém životě objevil Blaise, a já zjistila, že podmínky jsou v Astree daleko horší,

než jsem se domnívala. Vyděsilo mě, kolik tisíců lidí nechal císař zabít. Teprve v té chvíli jsem si uvědomila, že zachránit jenom sebe nestačí.

Ačkoliv mi slova vážnou v krku, přinutím se říct mu o plánu, který jsme vymysleli s Blaisem. Podle něj jsem měla Sórena svést, vypáčit z něho informace a poštvat ho proti císaři. Přiznám, že jsem to byla já, kdo se rozhodl ho zabít, poštvat Kalovaxiany proti sobě a rozpoutat občanskou válku.

Očekávala jsem, že se proti mně zatvrdí a podívá se na mě, jako by mě vůbec neznal, ale on už pilně uvažuje. Poznám to podle nepřítomného výrazu, který se mu usadil v očích, i ze způsobu, jak špulí rty na jednu stranu.

„Kdybys uspěla, mohlo to zabrat,“ připustí.

„Já vím.“

Ani jeden z nás se nezmíní o okamžiku pod palácem, kdy jsem k jeho zádům tiskla dýku, a on se tak trápil kvůli vraždění ve Vecturii, že mě žádal, ať ho probodnu. O tom, proč jsem to neudělala, oba mlčíme.

„Co se stalo s Erikem?“ zeptá se.

Erik. Nepomyslela jsem na něho od chvíle, co jsem ho viděla naposled.

„Poslala jsem ho vyzvednout Hou a pak měli zmizet z paláce. Domnívám se, že se mu to podařilo, protože jinak by císař moji komornou popravil spolu s Elpis. Doufám, že jsou na nějakém bezpečném místě, lhostejno kde.“

Přikývne a pevně svaští obočí. „Je to můj bratr,“ hlesne a mě napadne, že je to možná poprvé, co tuhle větu vyslovil nahlas.

„Poloviční,“ upřesním.

„A je to ta horší polovina,“ souhlasí posměšně. „Vyprávěj mi o Prokletém drakovi.“

Svěřím se mu, jak neblaze proslulá pirátka při každé příležitosti podrývá moji autoritu. Chová se ke mně jako k umanutému dítěti,

kteří je neschopné vládnout, ale zároveň si hraje na milující tetu, jež si pro mě a pro Astreu přeje jenom to nejlepší.

„O co myslíš, že jí jde?“

„Nemám ponětí,“ kápnu božskou. „Napadá mě, že chce pomoci Astree – koneckonců je to její země – ale také z toho chce těžit. Podle Blaise sice pomáhala rodinám dostat se do bezpečí, ale inkasovala za to tučné peníze. Chystá se mě výhodně provdat. Prý jedině tak získáme početné vojsko, které nám pomůže dobýt Astreu nazpátek. Ale já jsem si jistá, že sleduje ještě jeden cíl.“

Sóren se kysele usměje. „Bohužel netuší, jak je s tebou těžké pořízení.“

„Myslím, že už jí to začíná docházet.“

Spolkne poslední kousek sušeného masa a zakručí mu v žaludku, jak se tělo dožaduje další dávky jídla.

„Takže si to rozeberme popořádku,“ prohlásí. „Jestliže jsme se před čtyřmi dny vydali na plavbu, pak do Sta'Crivera dorazíme za další tři. Můžeme tento čas využít na přípravu. Ostatní panovníky tak trochu znám a mám slušnou představu, kdo pošle svoje následníky, aby se ti dvořili.“

„Já o žádné dvoření nestojím!“ vyhrknu bez váhání. „Ale čistě hypoteticky – našel by se mezi možnými ctiteli někdo slušný?“

Na okamžik se zadumá. „Záleží na tom, co hledáš.“

„V ideálním případě? Způsob, jak získat zpátky svou zemi, aniž bych ji musela předat tomu, kdo nabídne nejvíc za moji ruku.“

Zavrtí hlavou. „Mému otci se nikdo nepostaví, pokud z toho nebude mít osobní prospěch.“

„Bála jsem se, že to řekneš,“ povzdechnu si a vezmu od něho podnos. Pohlédnu na nevelký otvor nad jeho hlavou. Začíná svítat. „Musím na snídani, ale potom zase přijdu. Přinesu ti ještě něco k snědku a ty mi můžeš povědět víc o mých potenciálních nápadnících.“

Čekám, že bude protestovat, ale místo toho přikývne.